

Светославъ Минковъ

Гаучоси и бикове въ Аржентина

Това, което сж ковбоитѣ за Северна Америка — за Южна сж *гаучоситѣ*. Думата „гаучо“ е свещена, и аржентинецътъ я произнася съ религиозно благоговѣние. Гаучоситѣ сж живитѣ идоли на днешна Аржентина. За тѣхъ се говори навсѣкжде: по улицитѣ, въ кафенетата, въ салонитѣ на избраното общество.

Самитѣ гаучоси живѣятъ въ пампаситѣ — всрѣдъ ония безкрайни аржентински степи, гдето земята се тресе подъ копитата на хиляди полудиви бикове. Презъ яснитѣ лунни нощи гаучоситѣ седятъ предъ праговетѣ на своитѣ колиби, наречени „ранчо“, пиятъ парагвайски чай „мате“ и тънаникатъ нѣкоя тжжна пѣсенъ, въ която се разправя, напримѣръ, какъ малката Манола обикаля около ранчото и чака своя любимъ. Но гаучо се намира на далеченъ пжтъ и лови газели съ ласото си. Манола му шиє златенъ поясъ и плаче. Срещналъ гаучо зли люде и тѣ го убили, а чернитѣ птици долетѣли и разкжсали тѣлото му . . .

И докато гаучоситѣ пѣятъ тая провлѣчена пѣсенъ съ съпроводъ на китара, затворени и мрачни въ чергарското си величие — сѣнката на нѣкой бѣгашъ щраусъ минава неочаквано като тъменъ облакъ презъ стадото бикове наоколо и го хвърля въ тревога. Изплашенитѣ животни надаватъ страшенъ ревъ, разтварятъ широко очи и се втурватъ въ лудешки бѣгъ изъ степта. Тогава пѣсенъта за малката Манола спира. Полудиви като самитѣ бикове, гаучоситѣ яхватъ конетѣ си и подгонватъ съ бързитѣ си кучета побѣгналия добитѣкъ. А биковетѣ се носятъ изъ лунната равнина и увеличатъ следъ себе си случайно срещнатитѣ стада. Уплахата